

Danske sange i tankerne

Den eneste sang, Tina Dickow har udgivet på dansk, er "Hallelujah", som hun indspillede med Steffen Brandt. Hun er ikke helt afvisende over for at forsøge sig på dansk på egne ben.

- På et eller andet tidspunkt skal der nok komme noget. Men det skal virkelig gøres ordentligt. Jeg vil for alvor kunne se mig selv i det, så jeg skal kunne omsætte mit udtryk til dansk, hvilket vil kræve tid. Et udtryk er jo langt mere end sproget og ordene, det er en lyd og en klang. Jeg ville skulle bruge lang tid på at vænne mig til at skrive dansk. Når jeg får idéer til mine sange, kommer ordene altid til mig på engelsk. Det kommer simpelthen ikke til mig på dansk, og poesien rammer mig ikke på samme måde som på engelsk. Det er ikke, fordi jeg bruger mange svære ord på engelsk, for mit mål er at sige noget, som folk forstår. Jeg vil ikke fjerne mig alt for meget fra mine lyttere.

Fire ting i køkkenskufferne

Tina Dickows Østerbro-lejlighed er med hendes egne ord lækker uden at være prangende.

- Den er meget spartansk. Jeg har ikke behov for mange ting omkring mig. Man kunne kalde det neurotisk bart, siger hun med et skævt smil.

- Alt, der er unødvendigt i mit liv, vil jeg helst være fri for. Hvis du kigger i mine køkkenskuffer, gemmer der sig fire ting. Så nej, jeg går ikke meget op i at eje eller købe ting. Jeg har altid gerne villet være økonomisk uafhængig, men det er ikke det samme som at være materialistisk. I min omgang med venner og familie har jeg gerne villet undgå den akavethed, der kan opstå med pengesager. Jeg vil gerne kunne give uden at skulle tænke over det. I bund og grund er det åndsvagt at snakke om. Det, der interesserer mig ved penge, er at være fri for at tænke på dem, siger hun og afbrydes belejligt af en bil udenfor, hvorfra hendes single "Welcome Back Colour" drøner ud gennem vinduerne.

"Efterhånden som imperiet bliver større, territorierne vokser og arbejdsopgaverne bliver mere og mere ambitiøse, kan jeg godt mærke, at arbejdspresset er for stort.

Tina Dickow

kalde det en mission. Min mission er ikke kun musikalsk. Det er en konstant søgen efter det gode liv. Efter at få skabt nogle holdepunkter i mit eget liv ved at diskutere nogle værdier og komme med små, gode råd til mig selv. Jeg finder dog ikke nogen svar i mine sange, for svarene ændrer sig fra dag til dag. Et eller andet sted mener jeg også, at spørgsmålet er det vigtigste i et filosofisk liv, forklarer Tina Dickow.

Hun mener i det hele taget, at kunst er det tætteste, man kommer på et svar, fordi der er så meget plads i den.

- Der er ikke noget konkret svar, men det er en forholden sig til livet, som også betyder, at man kan få en fællesskabsfølelse med sit publikum. Jeg oplever selv en form for samhørighed gennem musikken, der betyder, at man kan hælde sig selv ind i det og møde skaberen af musikken derinde et sted. Det

giver en oplevelse af, at vi er sammen i det her. Vi er større end vores egne, små tilfældige liv, og vi kæmper alle sammen med det samme "shit" og føler os indimellem små og tilfældige, fortæller hun.

Ingen tilfældigheder

Der er få ting, der er mange af i Tina Dickows ryddelige lejlighed. Bøger og plads er to af dem. Hun elsker forfattere, der leger med sproget, så det mere er ordene end selve handlingen, der river læseren med.

- Jeg sammenligner ind imellem mit arbejde med en forfatters, og måske derfor får jeg ofte skudt i skoene, at jeg tænker for meget over mit arbejde. At jeg analyserer for meget på, hvad jeg gerne vil sige og intellektualiserer lige rigeligt. Mange tror, at sange skal komme fuldstændig umiddelbart fra hjertet og ud af ærmet. Det gør de jo yderst sjældent. Man ville aldrig sige til en

forfatter, at vedkommende ikke skal tænke for meget over ordene, men bare lade dem komme. Sådan fungerer det jo ikke. Heller ikke for en sangskriver. Da jeg samtidig går enormt meget op i sprog, er der ikke noget, jeg overlader til tilfældighederne, forklarer Tina Dickow, der strategisk har placeret Henrik Nordstrand parat i vindueskarmen ved siden af en magelig, hvid lænestol.

Vil omfavne hverdagen

På hendes bogreol springer en håndfuld stemningsfulde aftenfotografier fra den bydel, hun boede i de otte år i London, i øjnene. Hun er ikke helt tilfreds med printet, men de tegner alligevel et interessant billede af kvarteret nord for det berømte Notting Hill. Et kvarter som hun aldrig blev en integreret del af, fordi hun konstant flakkede rundt som en flamme udsat for træk.

